

ANLAR

Anlatan: Ali Ferhat Esemen

Müzik: Kendime Yaşayacağım - Tamer Gürsoy

Podcast Yapım: Mehmet Esemen

“Anlar” adlı yapıt, 31.03.2025 itibarıyla telif hakları koruması altındadır.

Yapım yılı: 2025

Önsöz

Değerli okuyucularım,

Olaylara hangi pencereden baktığınız önemlidir. Eğer çoğunlukla olumsuz pencereden bakarsanız dünyanın çekilmez hale geldiği kanaatine varıp dertlenir, hayata küsebilirsiniz. Eğer çoğunlukla olumlu pencereden bakarsanız, dünyanın cennet güzellikleri gözünüzün önüne serilir ve yaşama sevinciniz artabilir.

Ümit ışığımız, biz söndürene kadar yanar. Hayata tutunma gücünü veren içimizdeki ümitlerimizdir. Ümit ışığını sert rüzgarlarda dahi yanık tutabilen öğrenerek ve güçlenerek yoluna devam edebilir.

Hayat çoğumuzun farkında olduğu gibi anlardan ibaret. İyi ve kötü anları birbiri ardına yaşayabiliyoruz. Bana göre insanın mutlu anlarının çoğunlukta olması en büyük zenginliği sayılabilir. Mutluluğa ulaşmanın yolunun etrafımdakileri mutlu kılmaktan geçtiğini öğrendim. Bir varlığı ki bu bir çiçek, bir hayvan ya da bir insan olabilir, mutlu etmek kadar mutluluk verici bir şey yok.

Elindekini paylaşmak güzeldir, bununla gelen iyilikler paylaşım arttıkça artar. Akış olandan olmayana doğru gerçekleştikçe dengeler oluşur; doğa dengesine kavuşur. Denge kısa vadede bozulmuş gibi gözükse de uzun vadede sağlanır. Denge, mutlu yaşamın temelidir.

Hayatta her şey geçer. İnsan ömründe neler yaşar, neler görür bilirsiniz. Sıkıntılar ve üzüntüler geçicidir. Dayanılmaz gibi duran üzüntüler geçmedi mi? Unutamam dediklerimiz unutulmadı mı? Kırılan kalpler tamir olmadı mı? Zaman çoğu derdin ilacıdır değil mi? O zaman bazı şeylerin çözümünü zamana bırakalım, ne dersiniz?

Dr. Ufuk Sandalcı'nın Fotoğraf Albümünden Türkiye'de bir manzara fotoğrafı

Yaşadığım hüzünlü ve mutlu anlar kısa bir anlatıya dönüşürken; küçük şeylerle ve anlarda nasıl mutlu olunacağını bu kitapta görebileceksiniz.

Bu anlatının oluşumunda önemli katkıları olan değerli;

- Yazar Ayşe Sarısayın'a,
- Eğitimci, Danışman ve Ses Sanatçısı Tamer Gürsoy'a,
- Klinik Psikolog Nilüfer Kuru İldırı'ya
- Psikolog Dilara Başnak'a
- Okul Arkadaşlarım Lale Ünal'dı'ya, Lale Güzelsu'ya, Tülay Erşan'a, Simten Güzelaydın'a,
- Ağabeyim Fatih Esemene
- Yapımda emeği geçen yeğenim Mehmet Esemene

- Erdem Uyanık Edisyon'a

teşekkür ederim.

Anlatının oluşumunda sabırla beni destekleyen değerli eşim Nurten Esemen'e, büyük bir anlayış ve sabırla beni bekleyen kızlarım Serra Esemen'e ve Nevra Esemen'e, geri bildiriyle beni mutlu kılan Gelin Kızım İnci Pekinci Esemen'e, her yönde ve anlamda beni destekleyen oğullarım Kerem Esemen'e ve Cemre Esemen'e teşekkürü borç bilirim.

**20.yüzyılın en büyük Dünya Lideri olarak kabul görmüş Başkomutan
Mustafa Kemal Atatürk'ün anısına derin sevgi ve saygıyla...**

Türk Silahlı Kuvvetleri'nin değerli bir komutanı olan; Rahmetli Babam Hava Muhabere Albay Halim Esemen ve sevgi abidesi, büyük insan rahmetli Annem Zuhal Esemen'in anısına sevgi ve saygıyla...

Birkaç arkadaşım ve ailem ilk kitabım hakkında çok cesaretlendirici yorumlar yazmışlar ve bir sonraki kitabımı beklediklerini belirtmişlerdi. Bunlardan aldığım güç ve cesaretle yazmaya koyuldum.

Bir Şubat ayının Pazar günüydü, İspanyolca müzik dinliyordum; bu müzik ruhumu okşar. İspanyolca bilmem ama bazı kelimeler tanıdık gelir. İspanyolca, müzikalitesi yüksek bir dildir. Yanık yanık söylenmesi içimde derin duygular yaratır. İspanyolca şarkılar aşkın; hem hüznün hem de sevincin şarkılarıdır. Müzik dinlediğim zamanlar yapmakta olduğum her neyse daha keyifli yapar, daha iyi sonuçlara ulaşıyorum. Örneğin yazarken müzik dinlerim; bu benim yazdığımı yoğunlaşmamı sağlarken yaratıcılığımı da körükler. Bu da beni mutlu eder.

Babamın tayin edilmesi nedeniyle 3 yıl yaşadığımız Bartın ve Amasra benim için manda yoğurdu, köy yumurtası, kalkan balığı, mezgıt, uçsuz bucaksız deniz, Karadeniz'e batan akşam güneşi, diz boyu kar, kızakla karda kaymak, ilk sevgili, tahta oymacılığı, dağ-bayır özgürce koşmak, dağlarda uçurtma uçurmak, yüzmeyi öğrenmek... demektir. Bu saydıklarım gözümün önünden geçerken o anların renkleri ve kokuları da burnuma gelir sanki.

Manda yoğurdunu yakın bir köyden bakır bakraçlarla tel örgüye getirirdi köylü teyzeler. Bakraç bizde kalır, bir dahaki gelişlerinde boşunu verir dolusunu alırdık. O bakraçtan kalıp halinde tereyağ gibi çıkan yoğurt mis gibi manda sütü kokar, lezzetine doyum olmazdı.

Mandalar da teyzelerle birlikte gelirler; sanki bak Ferhat “Sana stmzden yapılan yoğurdu getirdik.” gibilerinden “m” diye seslenir, bakış atarlardı. Onların boyunlarındaki nazar boncuklu küçük anların sesini duyduğumda mutluluk dolardı içim.

Maviş, Bartın’dan dağdaki lojmanımıza dönerken yol üstünde uğradığımız köylü teyzemizdi. Gözleri masmavi olduğu için ona Maviş derlerdi. Her zaman taze köy yumurtası bulunurdu Maviş’in. O yumurtayı en çok rafadan yapıldığında severdim. Annem rafadan yumurtayı bir kaseye kırar, içine ekmeği küçük lokmalar halinde doğrardı. Bana da keyifle yemesi düşerdi.

Amasra hemen her Cumartesi gittiğimiz şirin bir Karadeniz kasabasıydı. Amasra’ya inerken durup manzara seyrettiğimiz bir yer vardı. Oradan ileriye dağlara baktığımda Amastrist’i görürdüm. Efsaneye göre Amastrist sırtüstü Amasra kıyılarına uzanmış; dağlar göğsünü, boynunu, çenesini, burnunu, gözlerini ve alnını oluşturmuş, yeşil ormanlarsa uzun ve dalgalı saçlarını meydana getirmiş. Gözümün önüne bu manzara gelir Amasra’dan bahsedilince. Çocukken bu efsaneye inanır, nasıl olduğunu çok merak ederdim.

Amasra bir balıkçı kasabasıdır; mezgıt ve kalkanlarının tadına o zamanlar doyulmazdı. Hafta sonu alınan balık, akşam evde kızartılır, yanına sofrada mezeler yerleşir ve dostlarla birlikte şarkılı, sözlü neşe içinde yenirdi.

Amasra

Amasra tahta oymacılığı ve süslemeleriyle meşhurdur. Kale'ye doğru yürürken sokak üzerine yerleşmiş irili ufaklı dükkanlarda ustalar hem işlerini yaparlar hem de güzelim tahta oymaları satışa sunarlardı. O sokak, tahta oymaların kokusuyla dolardı. Aradan çok uzun zaman geçmesine rağmen evimdeki tahta Amasra bibloları hala ilk günkü gibi yeni durmaktalar. Onlara baktığımda Amasra günlerimi hatırlar mutlu olurum.

Amasra'dan Tahta Oymacılığı örnekleri

Bartın'lı Sevim çok güzel bir kızdı. Açık kumral saçları ve yemyeşil renkli gözleri vardı. İlkokul 4'e gidiyorduk, sınıf arkadaşыydık. Gözümü ondan ayıramazdım sınıfta. Yaz tatili yaklaşıyor, dersler hafifliyordu. Bir etkinlikten Bartın merkeze dönecektik. Sevim'in babasının kamyonu vardı. Sevim bana "hadi sen de bizimle gel." dediğinde çok sevindim. İkimiz beraber kamyonun kasasında yanyana giderken, Sevim'in rüzgardan uçuşan saçlarını seyrediyor, ona olan hayranlığım daha da artıyordu. Çocukluk aşkımla mutluydum.

23 Nisan yaklaşıyordu. Öğretmen bir balo olacağını ve baloda kızlı erkekli çiftlerin dans edeceğini söyledi. Aradan birkaç gün geçtikten sonra okulun bir öğretmeni dans

çiftlerinin seçimini yapmak üzere sınıfa geldi. Öğretmen benden başladı ve beni Nurdan'la eşleştirdi. O an dünyam başıma yıkıldı sanki. Öğretmenim, "Ben Sevim'le eşleşmek istiyorum." dedim. Birden hangi cesaretle bunu söyleyebilmişim! Aşkın gücü bu olsa gerekti. Öğretmen beni kırmadı ve Sevim'le eşleştirdi. Ağzım kulaklarımdaydı doğrusu. Nurdan da ortada kalmadı, öğretmen hemen onu da bir başka arkadaşıyla eşleştirdi içim rahatladı.

Bartın'da sert bir ilkokul öğretmenim vardı. Davranışları sınıfı mutsuz ederdi. Bir gün öğretmen tırnak kontrolü yaptı, beni ve birkaç arkadaşımı ceza olsun diye Müdür beye yolladı. Halbuki tırnaklarım uzun değildi. Başıma ilk defa böyle bir şey geliyordu. Müdür beyin kapısında korku içinde bekledik. Müdür bey bizi odasına çağırınca her şey tersine döndü. Müdür bey hepimize çok iyi davrandı, başlarımızı okşadı ve tırnak bakımında dikkatli olmamızı hatırlattı. Arkadaşlarımı sınıfa gönderip "Ferhat, sen kal." dedi. Sonra bana dönüp "Ferhat babana söyle; Atatürk büstünü getirip bahçeye dikebilirler." dedi. Müdür beyden babama böyle bir haber götürecek olmam beni sevindirmişti.

Bartın Cumhuriyet İlkokulu

Ankara'dan ne zaman İstanbul'a gitsek içim mutlulukla dolardı. Yıldız Yokuşu'ndan aşağı doğru inerken Salacak'a doğru uzanan Marmara Denizi'nin güneşte ısıllı parlayan yüzü içimi mutlulukla doldururdu. Keşke İstanbul'da yaşasaydık diye geçirirdim içimden.

Annem: “Yeni bir ev aldık, İstanbul’a taşınıyoruz.” dediğinde çok sevindim. Dileğim yerine gelmişti. Yeni yeni yerleşirken ağabeyimle paylaştığım odamıza yeni bir çalışma masası ve dolap da gelmişti. Evdeki ilk gecemde sevinçten uyuyamıyordum, içim kıpır kıpırdı.

Bisiklet sürmeyi çok severdim. Nasıl bir bisiklet istediğimi ağabeyimle konuşmuştuk. Bir gün öğleden önce ağabeyim bir işim var diye evden çıkıp gitti. Akşamüstüne doğru eve gelip beni diyafondan aşağı çağırdı. Ben evde uçak maketi yapıyordum. “Koş, ağabeyin sana yeni bisikletini getirmiş!” diye seslendi annem. Hızla ayakkabılarımı giyip kapıya yöneldim. Asansörde nasıl sabırsızlandığımı bilemezsiniz. Asansör 3 kat aşağı sanki kağıdı hızıyla iniyordu ama mutluluktan uçuyordum. Kapıda bir gelin gibi beni bekleyen beyaz bisikletimi görünce sevinçten havaya uçtum ve ikimiz beraber kartal olup sokaklarda havalandık.

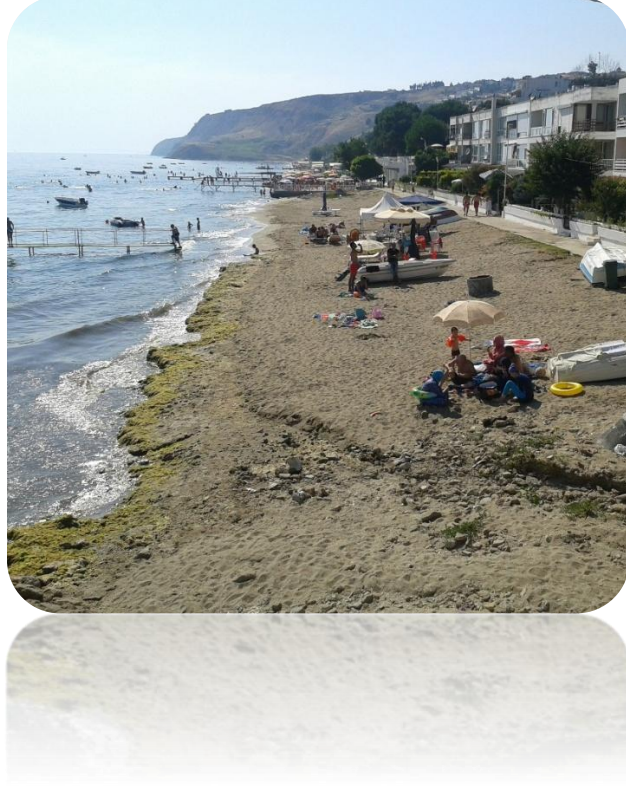
Yolda yağ gibi kayması büyük keyif veriyordu. İlk 3 vitesli bisikletlerdendi. Vitesi ünlü bir Japon markasını taşıyordu. O vites hemen hemen hiç arıza yapmazdı. Japon kalitesi bende hayranlık uyandırırıldı. Yollar önümde uzuyor, yokuşları tırmanıyor, sonra yokuş aşağı adeta bir kartal gibi süzülüyordum. O bisikletle ne Beşiktaş, ne Sarıyer, ne de İstanbul Boğazı kaldı gidilmedik, hatta onunla Avşa Adası'na bile gittim. Her yer gezildi, yıllarca o bisiklet beni her yere taşıdı. Yaz akşamları televizyon karşısında ağabeyimle canımız aniden supangle çekerdi. Bisikletime atlar, gül kokan bahçelerle süslü sokaklardan geçer, gecenin karanlığını bisikletimin farının huzmeleriyle yarardım. Beni çok mutlu eden bisikletime gözüm gibi baktım.

Yazı, ailece Silivri kıyılarında bir yazlık sitede geçirirdik. Sıcak sıcak dumanı tüten taze ekmeğin üstüne sürdüğüm ve annemin yaptığı çilek reçelinin tadına doyamazdım. Hele babamın Silivri pazarından satın aldığı taze domates, biber ve salatalıkların tatları pek lezzetli olurdu. İşte o, ailece kahvaltı ettiğimiz anlar kıymeti bilinesi anlardı.

Silivri'nin beni mutlu eden bir diğer yönü de ağabeyimin geçmişteki kayınpederi ve değerli şairimiz rahmetli Behçet Necatigil ve eşi rahmetli Huriye Necatigil'in de orada yazlıkları olmasıydı. Onları çok severdim. Bazı akşamlar onlarla birlikte yemek yer, Huriye Teyzenin nefis yemeklerinin tadına doyamazdım. Sofrada Behçet Amcanın yanında oturup onunla sohbet etmek, şiir yazışını izlemek büyük bir heyecan ve onurdu benim için. Behçet Amca tüm aile için yazdığı bir şiirinde benden de bahsetmişti. Buna çok sevinip şaşırmıştım.

O güzel akşam yemeklerinde sonra biz gençler deniz kenarındaki gazinoya iner, arkadaşlarımızla buluşur, sohbetlere daldık.

Geceleri annem kahvesini koyar balkonda mehtabı seyre daldı. Onu öyle görmek beni de mutlu ederdi.

Silivri Yazlık

Yaz tatilinden sonra okula dönüş ayrı bir heyecan dalgası başlatırdı içimde. Yeni öğretmenler ve yeni dersler yeni heyecanlar demektir. Güz döneminde okulum bir başka güzeldi. Bu okula gittiğime hep şükrederdim. Okul benim için adeta bir terapi merkeziydi. Okulda ruhum tazeleniyordu. Çok güzel ve iyi arkadaşlarım vardı. Onlarla şakalaşmalarımız, oyunlar, cumartesi akşamları bir arkadaşımızın evindeki köfte - king partileri unutulmaz mutlu anılarım arasında yer alır.

Okulumun bahçesine dökülmüş meşe yapraklarını, ayaklarımın altında sanki tüm sıkıntıları yok ediyormuşçasına ezerek dolaşmak beni çok rahatlatırdı ve eğlendirirdi. Dakikalarca, yaprakları eze eze yürür sonunda boğaza hazır ve nazır Plato'ya varırdım.

Plato'nun etrafını birkaç defa döndükten sonra yorulurdum ve İstanbul Boğazı'ndan gelen hafif bir esinti, çamların kokusunu bana getirir, dinlenmek için oturduğum bankta yavaş yavaş hafif bir uykuya dalardım. Rüyamda kendimi deniz kenarında görürdüm. Çıplak ayaklarla deniz kıyısında yürürken ılık dalgaların hafifçe ayaklarımı yaladığını hissederdim. Sonra kumların arasından bir yassı taş bulur, çarşaf gibi denizde kaydırır, taşın kaç kere kaydığını sayardım. Eğer tahmin ettiğim kadar sektirirsem gönlümden geçenin gerçekleşeceğini zannederdim.

Kolejde muzip taklitlerimle meşhur olmuştum. Öğretmen derse gelinceye kadar ya o dersin öğretmeninin ya da dönemin önemli siyasi simalarının taklitlerini yapar bütün sınıfı güldürürdüm; tabii kendi kendime de gülerdim. Böylelikle dersin başında stres atılmış, gülmekten mayışılmış olarak rahat bir şekilde derslere başladık. Mutluluk, o anlarda arkadaşlarımla gülen yüzlerini görmeyi benim için.

RC'deki arkadaşlarımla bir an...

Boğaziçi Üniversitesi'nde okurken Kazım Kantin müdavi olarak takıldığımız yerd. Onun tostları şahane olurdu. Evden okula erken gelir Kazım'da King oynardık. Notlar ve ödevler paylaşıldı. Yakın arkadaşlarımdan oluşan grupta şamatanın alası yapılır, kahkahalardan geçilmezdi. Birlikte Boğaz gezmeleri, ilk arabalar Murat 131, Anadol bizleri taşırdı. Bir arkadaşım Murat 131'ni süreyim diye bana verdi. O ne zevkti araba yağ gibi gidiyordu. Ben diğer Orta ve Şakir Kantini de merak ederdim. Oraların da ayrı havası vardı. Sonunda herkes öğrenciydi, arkadaştı ve bilgiyle donandık o sıralarda.

Hocalarımız bizleri severdi, keyifle ders dinlerdik. Eğlenerek öğrendik. Rahattık okulda, tam bir öğrenme ortamıydı...

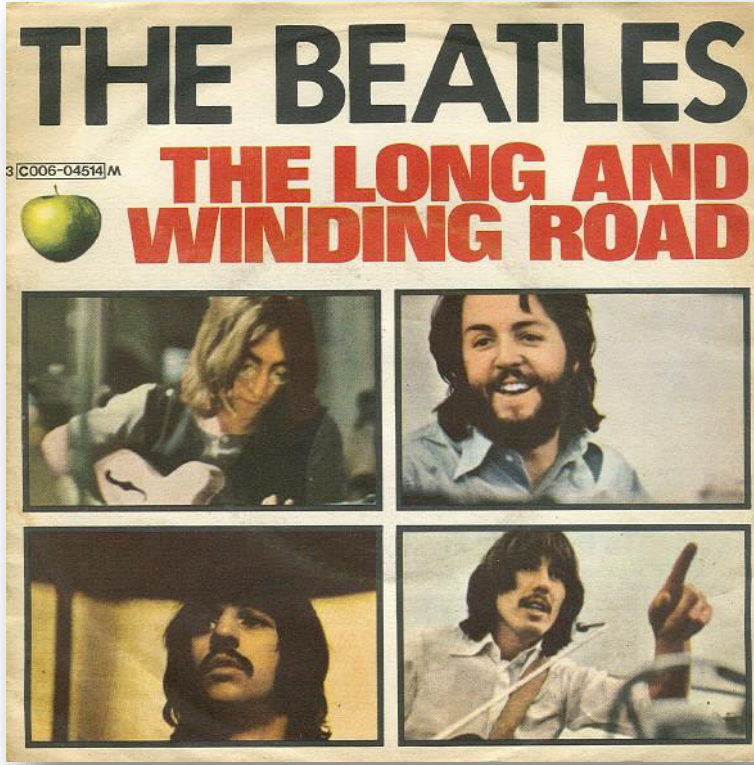

Boğaziçi üniversitesi'nde bir Futbol Maçı

Babam asker olmanın sertliği ile davransa da bazen, eninde sonunda yufka yürekli yanı kendini gösterirdi. Anneme, “Babam bizi seviyor mu?” diye sorduğumda, annem “Babanız sizi gözleriyle sever.” demişti. Gerçekten de babamın çakır renkli gözleri derin bakışlara sahipti ve o açıklamadan sonra babamın bana olan sevgisini gözlerinde yakalamayı başardım.

Babamın matematiği çok iyiydi. İlkokulda orantı kurarak problem çözmeyi ondan öğrendim ki daha okulda öğretmemişlerdi. Hızlı ve doğru hesaplama yapardı babam. Annem ve babam eğitime çok önem verirlerdi ama katiyen beni ve ağabeyimi sıkılmazlardı bu konuda. Bir kere bile ödevimi yapmamı hatırlatmalarına gerek kalmamıştı. Bu şimdiki çoğu anne ve baba için bir mucize sayılabilir. Beni kolejde okutmak epey bir maddi fedakarlık gerektiriyordu. Tek bir emekli maaşı ile imkansızdı. Bu yüzden babam 26 sene askerlik yapıp emekli olduktan sonra özel sektörde bir 26 sene daha çalıştı ve beni en iyi şekilde okuttu. Lise hazırlık sınıfını bitirdiğimde yazları eniştemin kafesinde çalışmaya başladım. İyi para kazanıyordum. Babam da her ay başı harçlık verirdi. Bir ay başı sabahı babam bana harçlığımı uzattığında “Baba ben artık senden harçlık almak istemiyorum, çünkü çalışıp harçlığımı çıkarıyorum. Sen istersen onları benim için biriktir.” dedim. Babam ısrar etti ama ben harçlığı almadım. Babamın o andaki gurur ve sevgi dolu bakışlarını hala çok net hatırlarım. Mutluydum.

Üniversite’de yakın arkadaşlarımdan biriyle en büyük eğlencemiz birlikte Beatles dinlemektir. Ya onlarda ya da bizde bir araya gelir Beatles’ın albümlerini dinlerdik. Onun Beatles hakkında geniş bilgisi vardı ve ondan bu bilgileri öğrenmekten ve müziği birlikte derinlemesine analiz etmekten mutlu olurdum. The Long and Winding Road favori parçalarımızdandı.

Üniversitede bilgisayar programlama dili dersleri yoğun geçirdi. Sınıftan bir arkadaşım ile o ders için bir bitirme projesi hazırlamıştık. Hastanelerde doktor kapısı önünde birikimi azaltmak ve hangi birime başvuracağını bilemeyen hastaları doğru kliniğe yönlendirmek amacıyla “Hastalıkların Bilgisayar Yardımıyla Ön Teşhisi” adlı bir bilgisayar programı yazmıştık. Dersin hocasının bizim projeyi eliyle havaya kaldırıp işte proje bu deyip AA notuyla birinci seçildiğini duyurduğu an tüm yorgunluğumu unutmuş, çok mutlu olmuştum.

Boğaziçi Üniversitesi Bilgisayar Merkezi

Yeğenim doğduğunda henüz ilk yüksek öğrenimimi yeni tamamlamıştım. Sevimli yeğenim onunla oynamamı çok severdi. Onları ziyarete gittiğimde küçük yeğenim beni elimden tutar odasına götürür ve birlikte yangıncılık oynamamızı isterdi. Yangıncılık, ayağımla kurduğum dağın üzerine tırmanan küçük arabanın devrilip dağdan aşağı yuvarlanması sonucunda alev alev yanması ve oraya gelen itfaiye arabasının yangını söndürmesi ve yine oraya gelen ambulansın yaralıları hastaneye götürmesinden ibaretti. Bu oyun defalarca oynanırdı. Yeğenimin yarım yarım konuşarak bana “Afam” diye seslenmesi mutluluk kaynağımdı ve hala öyledir.

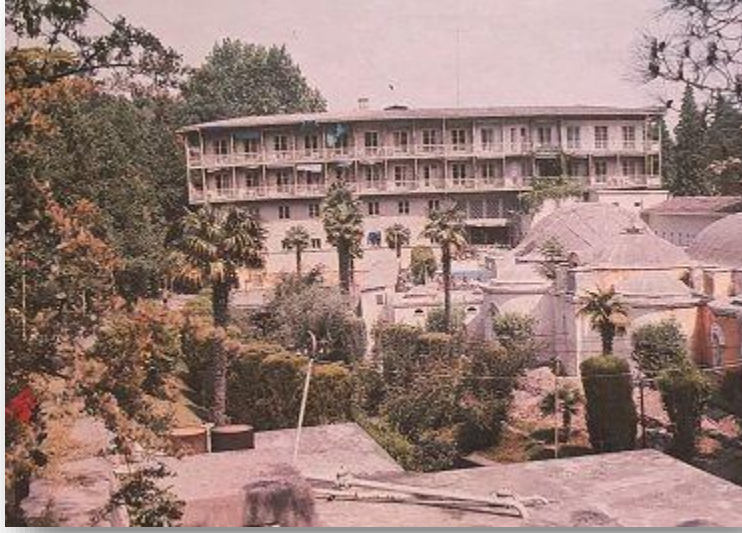
Büyük oğlum Kerem'in dünyaya geliş anı en mutlu anlarımdan biridir hayatımda. Doğuma ben de girmiştım. Eşim olağanüstü çabalıyordu. Nihayet Kerem doğdu. Doktorun onu baş aşağı tutup hafifçe silkelemesiyle başlayan ağlamayı duyduğum ve bir gözünü açıp dünyaya ilk bakışını attığını gördüğüm anda dünyalar benim olmuştu. Doğumun heyecanıla topuğumu bir yere çarpıp yaraladığımı bile farketmemiştim.

Kerem dünyaya geldiği gün, doğumun başladığı haberi gelmeden önce Topkapı Şişe Cam Fabrikası'nda ürün sorumlusu olduğum ürünün yeni kavanoz numunesine onay vermiştim. Böylelikle iki doğum birarada gerçekleşmiş, çifte mutluluk yaşamıştım.

Uluslararası bir ilaç şirketinde Veteriner İlaçları Satış ve Pazarlama Müdürüyken sorumluluklarımdan biri de kendi ekibime, satış yetkinliklerini geliştirmek üzere satış becerileri eğitimi vermektir. Bu eğitimi verebilmem için İsviçre'deki firma merkezine kursa gönderildim. Dönüşümde eğitimi yerleştirip Yalova'da bir otelde ilk eğitimi başarıyla

verdim. Somut olarak başkalarının gelişimine katkıda bulunmak beni mutlu etmişti. Bundan sonra eğitimci yolculuğum başlıyordu...

Yalova Turban Oteli

Dünyaca ünlü bir bilişim teknolojileri şirketinin Türkiye Eğitim Müdürüymen Amerika'ya toplantıya gideceğimi duyduğum an, meraktan ve sevinçten uçtum.

O zamana kadar okyanus aşırı bir uçak yolculuğu yapmamıştım. Uçakları çok sevdiğim için yolculuk benim için bir eğlence ve sevinç kaynağıydı.

TWA ile uçtum. Saint Louis'de aktarma yaparak San Jose uçağına bindim. Bağlantılı bir uçuş olmadığı için bavulumu Saint Louis'de almak durumunda kaldım. Uyku sersemi hallerimden dolayı bavulumu kaybettim sandım, meğerse köşede beni bekliyormuş. Bir sevindim tam sevindim. Eh, ABD'ye giriş kuyruğu ve iç hatlara geçiş derken kan ter için de, tam kapılar kapanırken uçağına yetiştim. Uçağın yarısı boştu. 4 kişilik koltuklara serildim, üstüme bir battaniye çekip yol boyunca uyudum.

San Jose'ye indiğimde geceydi. Elimde konaklayacağım otelin adresi vardı. Bir taksiye atladım ve şoföre adresi verdim. Az gittik, uz gittik, bir türlü otele varamadık. Bir baktım karşıımızda "Dead End!" yazıyor. Şoför galiba Hintliydi. "Kaybolduk" dedi. Buyrun ilk Amerika seyahatinde kaybolmak! Ne şans! Telsizle yolu sorsana dedim şoföre. Neyse sonunda yolu buldu, ben de uzun bir oh çektim.

Hotelde her şey alışık olmadığım bir tarzdaydı. Jat lag zor bir durum. Zar zor telefonu keşfedip eve haber verdim geldiğimi. İngilizce bilmesen aranır durursun.

Toplantı bittikten sonra fabrika gezisine davet edilenler arasındaydım. Gezi sırasında ileri teknolojileri görecektik. Elindeki tepside bilgisayar çiplerini taşıyan ve insanı

karşısında görünce kenara çekilip yol veren robotlara ve 1990'da yaptığım bu gezide bugünün bilgisayar teknolojilerinin geliştirilmiş olmasına şapka çıkardım.

IT sektöründen tekrar ilaç sanayiine döndüm. Bu beni mutlu etmişti zira ilaç sektörünü sevmiştim. Sevmemin bir nedeni insan sağlığına olumlu etki eden etkinliklerin içinde doğrudan yer alabilmemdi.

Dünyanın en çok satan ilacının Türkiye Ürün Müdürü olarak seçildiğimi duymak beni oldukça motive etmişti. Bu ünlü ve yaşlı ilacı derinlemesine öğrenmek ve geliştirmek keyifli olacaktı. İlacın prospektüsünü eski Türkçeden kurtardım. Suda eriyen formunun Türkiye'de üretilmesi için gerekli çalışmaları koordine ettim. Aktif maddenin bir başka formunun Türkiye'de pazarlanmasını sağladım ve Türk kardiyologlarla beraber ilacın ismini koydum. Tüm bunlar büyük mutluluk ve gurur kaynağı oldu bana.

Küçük oğlum Cemre ağabeyinin doğduğu hastanede dünyaya geldi. Doğum hemşiresi onu hazırlayıp bize göstermek için camın önüne getirdiğinde benim tam küçük bir modelim karşımda duruyordu. Bu kadar benzerlik olamazdı. O an ne diyeceğimi şaşırmış, sevinçten göklere uçmuştum.

Son çalıştığım sağlık şirketinde bir sürü ödüller kazandım, iş hayatımın en verimli dönemini orada yaşadım

Bir stratejik karar sonucu şirketten üzülerək ayrıldım. Ancak, şirketin ABD'deki ana merkezinden gönderilen bir referans mektubu, benden memnuniyetlerini, bana olan güvenlerini açıkça ortaya koymuş, yeni yolumda güç vermiş ve özgüvenimi artırarak mutlu kılmıştı.

Hayat acı ve tatlı anlarıyla devam ederken oğullarım büyümüş, güzel okullara girmişler, oralarından mezun olmuşlar ve yıllar birbirini kovalamıştı. Ben de emekliye ayrılarak eğitim danışmanlığına devam ettim.

38 yıl süren İstanbul hayatım İzmir'e yerleşmemle son buldu. İstanbul'da yaşam kalabalık ve pahalılık yüzünden dayanılmaz oldu. Bir yerden bir yere ulaşmak ortalama en az 1 saat alıyordu. Annem ve babam da aynı bıkkınlıkla yıllardır özlemini çektikleri İzmir'e göç ettiler. Ben de arkalarından tereddütsüz İzmir'e göç ettim ve yeni bir iş kurarak hayatıma devam ettim İzmir'de.

İzmir'e arabamla ulaştım, doğrudan baba evine gittim. Annem ve babam beni sevinçle karşıladılar. Birbirimize sarılıp hasret giderdik. Annem ve babam İzmir'de kirada oturdukları evi bana devretmişler, kendileri de yeni satın aldıkları evlerine yerleşmişlerdi. Yemekten sonra annemle yeni evime gittik. Annem yatağına hazırlamış, üzerine yumuşacık bir battaniye sermişti. O gece o battaniyenin altında çok rahat uyudum. İstanbul'dan ayrılmanın hüznünü ısıltılı parlayan İzmir yok etti. Mutluydum.

İşler, İzmir'in şirin bir sahil yöresinde buldu bizi. Bir turistik otelde yeni eşimle birlikte takı mağazası işletiyor, çorbayı kaynatıyorduk. İstanbul'dayken küçük oğlumun baktığı sevimli köpeciğine ben de çok alışmıştım. İzmir'de köpek sevgim depreşti ve bir gün yoluma rastgelen bir çiftlikten 2 aylık bir Goldenretriever sahiplenip otele getirdim.

Köpeciğimin adını Dostum koydum. Dostum, otelin maskotu, turistlerin de sevgilisi oldu. Kulübesi otelin sahilindeydi. Her akşam bir kova dolusu günlük yemek yiyerek ve denize girip kumsalda koşturarak büyüdü. Her gün onunla sahilde dolaşmaya çıkmak, denize attığım taşları koşup sudan çıkarmasını izlemek ve Ege Denizi'nin tertemiz havasını solumak bana inanılmaz iyi geldi.

Dostum

Büyük oğlum Kerem benim için tam bir azim ve kararlılık sembolü oldu her zaman.

Kerem, aklına koyduğu işe tam yoğunlaşır ve bitirir.

İTÜ’de okurken İTÜ Klasik Müzik Oda Orkestrası’nı kurdu ve şefliğini yaptı. Tam bir “Hizmetkar Lider” karakteri sergiledi. Orkestra üyelerinin sandalyelerini, nota sehpa­larını taşır, notaları yerleştirir, büyük bir ciddiyet ve titizlikle orkestrasını konser başlangıcına hazırlardı.

Üniversite mezuniyetinden sonra İTÜ Klasik Müzik Oda Orkestrası'nı İstanbul Film Müzikleri Orkestrası'na dönüştürdü. Zaman zaman 60-70 kişiden oluşan üyeleriyle çok sayıda başarılı konserler verdiler ve şefliğin zirvelerine yükseldi. Konser salonları her zaman dopdoluydu. Katıldığım bazı konserlerinde duyduğum gurur tarifsizdir. Bazen de mutluluktan göz yaşlarımı tutamamışımdır.

İFMO – İstanbul Film Müzikleri Orkestrası

Kerem'in müzik alanındaki yolculuğu çocukken Beşiktaş Halk Eğitim Merkezi'nde katıldığı gitar kursuyla başladı. Sonra devam ettiği bir özel gitar kursu ve yan flüte geçişiyle ilerledi. Yolculuğu sırasında kazandıklarını gelişimine harcadı; notalarını satın aldı, kendini geliştirici sertifika programlarına katıldı. Yıllar boyu süren bu etkinlikleri beni çok mutlu etti.

Oğlum Cemre, duygu ve akıl dengesini çok iyi kurar.

Çocukların çok arzu etmesi sonucu Tarçın'ı sahiplendik ve onu yöneten Cemre oldu. Kimi zaman yatağında sarılarak uyuduğu Tarçın, onun çok iyi ve vefakar bir arkadaşıydı. Cemre Tarçın'a yıllarca çok iyi baktı. Tarçın da onun iyi vakit geçirmesini sağladı. Onları öyle mutlu görmek de beni mutlu etti.

Tarçın

Cemre'nin güçlü liderlik özelliği taşıdığını üniversitedeki bir proje ekibine liderlik ettiği ve ekibiyle önemli bir başarıya imza attıkları zaman anladım.

2015'de düzenlenen ve dünyanın birçok ülkesinden katılım sağlanan CanSat Model Uydular Yarışmasının ilk etabını birinci, ikinci etabını üçüncü, üç ve dördüncü etaplarını ise 28'inci olarak tamamlayan YTÜ NuD-34 takımında, lisans öğrencileri Efkan Yılmaz,

Furkan Açıkgöz, Ömer Eren Koçulu, Gamze Songül, Alper Yalman ve Cemre Esemeyen yer aldı. Bu haber beni çok mutlu etti.

Bir torunum olacağı haberini aldığım zaman dünyalar benim oldu. Herkes derdi; torun sevgisi başkadır diye. Gerçekten de öyle. Onunla ilişkin sadece onu sevmek üzerine kurulu olunca bir başka keyifli oluyor. Sevimli torunum Deren'in, bana ilk "Dede" diye seslendiğini duyduğum zaman gerçekten dede olduğumu hissettim. Beni ziyarete gelince sarılıp "Dedem" deyişi mutluluğun zirvesi. Onun güzel kokusu burnumda tüter, hep görmek isterim.

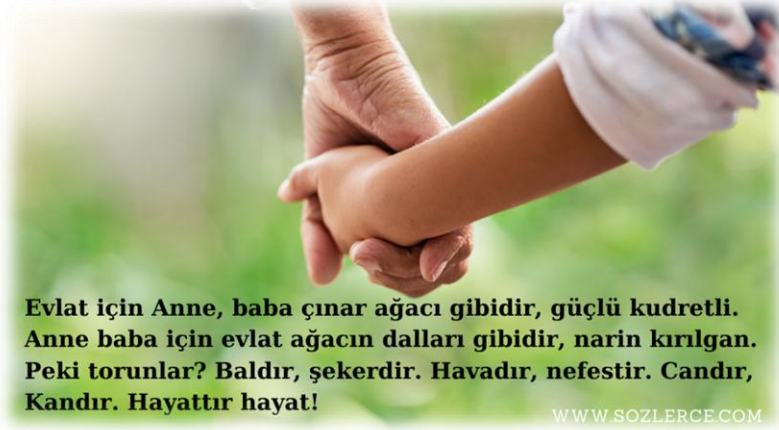
İzmir'de kolejden bir arkadaşım ile iyi görüşüyordum. Onun firmasına iki eğitim verdim. Uzun bir süre sonra İzmir'de verdiğim eğitimden ötürü çok memnun oldum, onlar da memnun oldular. Firma çalışanları çok iyi insanlardı. Onlarla ahabap oldum, hatta bir gün birlikte balığa çıktık

Sabahın erken saatlerinde demir aldık. Kaptanın demlediği çayı sabah serinliğinde içerken günü böyle geçirdiğime şükrettim. Akşam beşe kadar avlandık. Herkes en az bir kova dolusu balık tuttu. Taze balıkla eve dönünce komşularımızla da paylaştım, sevindiler. Paylaşmak güzeldir.

Ege Suları

İkinci torunum Selen'in doğacağı haberiyle içim içime sığmaz oldu. Selen'i ilk gördüğümde şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım, zira o da babasının küçük bir modeli. Sakin ve ciddi duruşu her an bir fırtına kopartmasına gebe. İstemediği veya sevmediği bir durum olursa kızar, babası gibi ateş parçası. Şimdilerde yarım yarım konuşur, mutfakta annesiyle birlikte kek, pasta yaparlar. Yumuk yumuk güzel torunum Selen'i kucağıma alıp sevdiğim anlar tarifsiz mutluluk anlarıdır benim için.

**Evlat için Anne, baba çınar ağacı gibidir, güçlü kudretli.
Anne baba için evlat ağacın dalları gibidir, narin kırılgan.
Peki torunlar? Baldır, şekerdir. Havadır, nefestir. Candır,
Kandır. Hayattır hayat!**

WWW.SOZLERCE.COM

Gelin kızım İnci, adı gibi bir inci tanesidir. Çocuklarına ve eşine çok düşkündür. İyi bir ev hanımıdır. Ailesi de kıymetli kişilerdir. Onlar da çocuk sever ve yakından ilgilenirler. Dünürüm oldukça yeteneklidir ve teknik kabiliyetleri yüksektir. Torunlarım için yaptığı oyuncaklar keyif kaynağıdır. İnci çok iyi bir aşçıdır. Özellikle şekerlemeleri, tatlıları ve pastaları en iyi pastahanelerinkini aratmaz. Bundan iyisi can sağlığı demeli.

Kızlarım Nevra Serra'nın doğumları adeta bir mucizenin gerçekleşmesi gibiydi...

Başta anlayabilmem zor olduysa da onların arka arkaya dünyaya gelecek ikizler olacağı haberi bende önce şaşkınlık sonra büyük sevinç yarattı. Onları kollarıma alıp yerleştirip yüzlerine baktığımda onlar da bana gülümserler attılar.

Ağabeyleriyle beraber kızlarımı birarada gülümserlerken görmek geleceğin parlak olacağının işaretiydi sanki...

Nevra ve Serra, benimle alışverişe çıkmayı pek severler. O kadar terbiyeliler ki bir şey istedikleri zaman durum müsait olmayıp hayır cevabı aldıklarında hiç ısrar etmezler. Babalarına yardımcı olur, alışveriş sepetini doldurur, boşaltır, o küçük elleriyle ellerinden geleni yaparlar. Ben de onları mutlu etmek için istedikleri şekerlerden alırım, alışveriş merkezinin çocuk kitapları ve dergileri reyonunda onların sevdikleri dergilerini arayışlarını sabırla beklerim.

Küçük çocukluklarından beri bana yaptıkları sevgi dolu resimler, yazdıkları yazılar, notlar başucu eşyalarım arasındadır. Onlar için de benim için de şans, birlikte uzun zaman geçirme fırsatı bulmamızdır.

Eski okul arkadaşları...Çoğuyla sayısız güzel anılarım var. Onlarla geçen güzel anlar özellikle 1973-1979 yılları arasındadır. Hem kolejde hem de üniversitede yaşanmış güzel anlar. Keşke...dediğim anlar.

Boğaziçi'nde okuduğum1978 yılına dönmek ister miydim? Evet, isterdim...

Robert Kolej

Boğaziçi Üniversitesi

Sabahleyin Pazar günü olmasına rağmen erken kalktım. Kızlarımdan biri erken kalkmış TV izliyordu. Günaydınlaştık. Bir kahve suyu koydum kendime. Diğer kızım da kalktı sonra, onunla da günaydınlaştıktan sonra kahvaltıyı hazırlamaya koyuldum. Kahvaltıdan sonra ufak tefek tamirat işlerine koyuldum. Eşim bir kahve getirdi. Mutluydum.

...Zaman ilerledi. O akşam Nevra'ya bu anlatıyı okudum. Onun gözlerindeki mutluluk ışıltılarını görmek ve baba "Ben de yazacağım." dediğini duymak mutluluğumu perçinledi.

Anlıyorum ki hayatımda çoğunlukla mutlu anlarım olmuş. Buna şükrediyorum ve herkesin mutlu anları bol bir yaşam sürmesini diliyorum.

SON